

Syndsforgladelsen trykkede han taknemlig bevæget Præstens Haand.

„Værsgo' og sit ned, Hr. Pastor!“ sagde han derpaa. „Det har glædet mig at gøre Deres Bekendtskab. Jeg veed ikke, om De maaske ligefrem kan gøre Fordring paa et Vederlag. Men det er ogsaa ligemeget. Jeg skal i hvert Fald tillade mig at sende Dem et Gratiale. Det har De velsagtens ikke noget imod.“

Hertil svarede Pastor Gaardbo, at kun Gud havde Krav paa hans Taknemlighed, og at han nu burde samle alle sine Tanker i Bøn til ham.

„Naturligvis, Hr. Pastor! Men jeg har dog gjort Dem Ulejlighed, ikke sandt? Deres Tale har De vel ogsaa maattet tænke lidt over. Kort sagt, min Herre — De har skænket mig Religionens Trøst, og jeg vil gerne have Lov til at vise Dem en lille Opmærksomhed.“

Præsten gentog — og denne Gang med stor Bestemthed — at han ikke havde gjort sig fortjent til Paaskønnelse og derfor heller ikke ønskede at modtage nogen saadan.

„En anden Ting er, naar De føler Trang til at takke Gud med en Offergave — og det er jo kun naturligt og paaskønnelsesværdigt — om De saa vilde betænke vort Menighedsarbejde her i Sognet, — det trænger haardt til Understøttelse. Jeg skal nævne f. Eks. vor Fattigpleje og vore Vuggestuer. Det vilde naturligvis i det hele være af stor Betydning, om vi kunde gøre Regning paa, at Storeholts nye Ejer vilde vise vort Arbejde Interesse og yde det sin Støtte.“